အတွဲ – ၄။ အမှတ် – ၃။

အဖြုံးလေး

ကာတွန်း-ဇော်အောင်

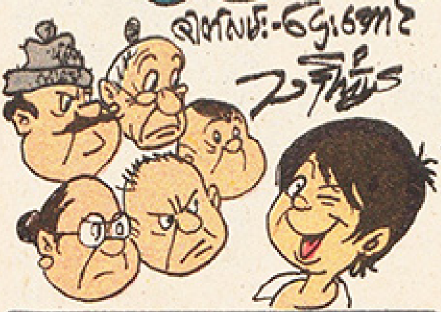

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၃ ခု ပြာသိုလဆုတ် ၁၅ ရက် (၁၅-၁-၇၂)

စနေနေ့တိုင်းထုတ်ဝေသည်။

မချို - ရေခပ်ပြီးမှ ကစားရအောင်နော် -
အေးလေ - ကစားတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မေမေက ပေါက်ကြီးလေးတွေနဲ့ ဆော့ပြီး ကစားတာမကြိုက် ဘူးကွ။
ဟေ့ - မချို - လာခဲ့နော် - အဖြိုးစောင့်နေမယ် -
အေးပါ - မေမေ့ပြောပြီးမှ လာခဲ့ပါ့မယ်။
မေမေ - သမီးသွားကစားအုံးမယ်နော်။
ဘယ်မှာသွားကစားမှာလဲ သမီးရဲ့။ အဝေးကြီး မသွားရဘူးနော်။
ဟုတ်ကဲ့မေမေ - အဖြိုးတို့အိမ်ရှေ့မှာပါ။
ကောင်းကောင်းကစားနော် မြမ်းသက်လေးတွေနဲ့ အတကာမဝင်နဲ့ ကြားလား။

ဘုရင်ကြီးကို ခြေနှင့်ကန်သူ
ဇာတ်လမ်း-လေးမောင် ၊ ပန်းချီ-မြတ်မိုး
တခါက တိုင်းပြည် တပြည်တွင် ဦးသက်ရှည် ဆိုသူ ပညာရှိ အမတ်ကြီးတဦး ရှိလေသည်။
မောင်တော်ဟာ ဘယ်ပါလိုစွမ်းဆို နှမတော်ရဲ့စကားကို ကောင်းမနားယူတော့ဘူး အမတ်ကြီးကို ဦးစားပေးလွန်းပါတယ်
အမတ်ကြီးကလည်း ပင်ရင်းကတိုင်းရေး ပြည်ရေးမှာ ဟုတ်လား နှမတော်ရဲ့ ...
အမတ်ကြီးကို မိဖုရားကြီးက မလိုစိတ်ထား ရှိသဖြင့် ဘုရင်ကြီးအား တီးတိုးပြောကြားပြီး –
နှမတော်ရဲ့မောင်တော်ကို အမတ်ကြီးရဲ့ရာထူးနေရာမှာ ခန့်ထားပေးပါ ...
သူ၏ မောင်တော်ကို အမတ်ကြီး နေရာတွင် ခန့်ထားရန် ပူဆာသည်။
ကောင်းပြီ... နှမတော်ရဲ့မောင်တော်က အမတ်ကြီးလို ဉာဏ်ပညာ ပြောင်အမြင် ရှိရဲ့လား ...
ဒါတော့ စမ်းသပ်ကြည့်ပါ မောင်တော်
မိဖုရားကြီး၏ စကားကြောင့် ဘုရင်ကြီးက စဉ်းစား၍ မေးလေသည်။
သားတော် ခမည်းတော်ကို မကန်ရဘူး ...
ဘုရင်ကြီးသည် အားလပ်သော အချိန်များ၌ မိဖုရားကြီးနှင့်အတူ သားတော်လေးကို ဆော့မြူ ကစားလေ့ရှိသည်။

အိမ်း .... ကောင်းပြီ
မိဖုရားကြီး၏မောင်တော် မောင်သီဟ ရှေ့တော်မှောက် ရောက်ရှိကြောင်းပါဘုရား
နောက်တနေ့ ညီလာခံတွင် အမတ်ကြီး ဦးသက်ရှည်နှင့် မိဖုရားကြီး၏ မောင်တော် မောင်သီဟတို့ပါ စုံညီစွာ ရောက်ရှိ နေကြလေသည်။
ညက ငါ ကိုယ်တော်မြတ် အဖြစ်အပျက် တခုကြုံတယ် - အဲဒါ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ အကြံပေးစမ်းပါကွယ်
ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုး ပါလဲ ဘုရား
ဘုရင်ကြီးသည် မောင်သီဟကို အကဲစမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။
လူတယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပြီး ခြေနဲ့ကန်တယ်၊ အဲဒီလူဟာ ဒီညီလာခံထဲမှာ ရှိတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သို့ပြုရမလဲ !
မောင်သီဟလည်း အခွင့်ကောင်း ရလေပြီဟု ဝမ်းသာစွာဖြင့် —
မှန်လှပါ့ ဘုရင့်မင်းမြတ်ကို စော်ကားသူဟာ အပြစ်ဒဏ်ပေးပြီး မြို့ပြင်ထုတ်သင့်ကြောင်းပါဘုရား
အမတ်ကြီးသည် ဘုရင်ကြီး၏ စကားကို စဉ်းစားပြီး နေ၏။

ကျုပ်ရဲ့ အမတ်ကြီး၏ထင်မြင်ချက်ကိုလဲ သိပါရစေ ...
ထိုအခိုက် ဘုရင်ကြီးက အမေးတော်ရှိသဖြင့်
မှန်လှပါ ထိုသူအား လှပသောငွေလည်ဆွဲကြိုးဖြင့်ဝတ်ဆင်၍ ချစ်ခင်စွာ နမ်းရှုပ်သင့်လှပါသည် ဘုရား
ကျုပ်တို့ အမတ်ကြီး ရူးများနေသလားဗျာ
အင်း... စဉ်းစားစရာဘဲ
ဘုရင်ကို ပေါ်ကြားသူဟာ အပြစ်ဒဏ်အပေးခံရမယ် မဟုတ်လား
ဟုတ်တယ်ဗျ
မင်းချင်းတို့လည်း အမျိုးမျိုး တွေးတော၍ ထင်မြင်ချက်ပေးနေကြ၏။
အမတ်ကြီး အဘယ်ကြောင့် ငွေလည်ဆွဲပေး၍ နမ်းရှုပ်သင့်သလဲ...
အရှင်နှစ်ပါးတို့၏ သားတော်လေး ဖြစ်နေကြောင်းပါ
မိဖုရားကြီးက အမတ်ကြီးအား မေးလျှင် —
အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏သားတော်လေး ဖြစ်သည်ကို အမတ်ကြီး သိသလဲ...
အရှင်မင်းမြတ်ကို လက်သို့ပြုမူ၍ နန်းတွင်းမှာနေနိုင်သူဟာ သားတော်လေးမှတပါး အခြားသူမပြုဝံ့ကြောင်းပါ - တပါးသူသာ လက်သို့ပြုပါက ခေါင်းကပင်ပြစ်ဒဏ်ပေးမည်ကို ဆင်ခြင်မိ၍ သားတော်လေးဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်ရပါသည်
ဘုရင်ကြီးလည်း အမတ်ကြီးအား ချီးကျူး၍ ဆုတော်များ ချလေ၏။

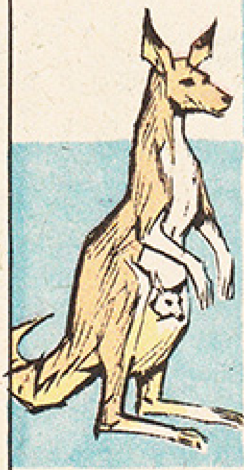

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ
ကျော်ကျော်

ချားစတတ်

ချားစတတ်သည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးတဦးဖြစ်၍ ဩစတြေလျ တိုက်အတွင်း ပဌမဦးဆုံး လှည့်လည် ရှာဖွေသူဖြစ်ပေသည်။

၁၈၂၇ ခုနှစ်တွင် ချားစတတ်သည် အကျဉ်းသားများကို ဩစတြေလျ တိုက်သို့ ပို့ရာ၌ ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲရန်တာဝန်ပေးခြင်း ခံရလေသည်။ ဩစတြေလျတိုက်သို့ ရောက်ရှိပြီး များမကြာမီ စတတ်သည် အဖွဲ့တဖွဲ့ကို ဦးစီးပြီးလူဖြူများ တခါမျှ မရောက်ဘူးသေးသော မက်ကွာရီ မြစ်ကို စူးစမ်းရန် ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။ စတတ်တို့ လူစုသည် မက်ကွာရီ မြစ်ကို တွေ့ရှိကြ သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မက်ကွာရီမြစ်သည် ရွံ့လတာပြင်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်ကာ လမ်းဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် ရှေ့ဆက်၍ မဖြစ်တော့ပဲအနောက်ဖက်သို့လှည့်ကာ ဒါလင်မြစ်ကိုရှာဖွေစူးစမ်းကြတော့သည်။

ဒါလင်မြစ်ကို တွေ့ရှိပြီးနောက် တွေ့ရှိချက်များကို သက်ဆိုင်ရာသို့တင်ပြရန်အတွက် ချားစတတ်သည် ဆစ်ဒနီမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တနှစ်တွင် ချားစတတ်သည် အဖော် ခုနစ်ဦးနှင့်အတူ မာရွှန်ဘစ်ဂျီနှင့် မာရေးမြစ်များကို လှေလာစူးစမ်းရန် ခရီး ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ လမ်းခရီးတွင် ဒင်ဂိုးခေါ် ခွေးရိုင်းများ၏ အန္တရာယ်ကိုဎင်း၊ တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းများ၏ တိုက်ခိုက်နှောင့်ရှက်မှုများကိုဎင်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် တခါတရံ မြစ်ရေတိမ်ပိုင်းများတွင် လှေကိုကြိုးဖြင့်ဆွဲကာ

ခဲယဥ်းစွာ ခရီးဆက်ကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ခရီးသွားကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် မာရှန်ဘစ်ဂျီနှင့် မာရေးမြစ်များကို လေ့လာ တွေ့ရှိတော့သည်။

ထို့နောက် ချားစတတ်သည် မြေပုံများနှင့် တွေ့ရှိသော အချက်အလက်များကို ယူကာ မြို့သို့ပြန်လာခဲ့၏။ များမကြာမီ မာရေး မြစ်ဝတွင် အက်ဒီလိတ်ခေါ် မြို့ကြီး တမြို့ကို တည်ထောင် လိုက်ကြသည်။

ချားစတတ်သည် နှစ်အတော်ကြာ အနားယူနေပြီးမှ ၁၈၄၄ ခုနှစ်တွင် ဩစတြေလျတိုက်၏ သဲကန္တာရများကို ရှာဖွေ စူးစမ်းရန်အတွက် ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

စတတ်သည် အဖွဲ့ဝင်အချို့နှင့်အတူ ဒါလင်မြစ်အတိုင်း မြောက်ဖက်သို့ ဆန်တက်ခဲ့သည်။ မြစ်ရေတိမ်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ လှေမသွားနိုင်တော့သဖြင့် ကုန်းလမ်းဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဩစတြေလျတိုက်၏ကုန်းတွင်း သဲကန္တာရများသို့ ရောက်ရှိ လေတော့သည်။

သဲကန္တာရအတွင်း ခရီးသွားနေစဉ် သဲမုန်တိုင်းဒဏ်ကိုရင်း၊ ဖာရင်ဟိုက် ၁၃၀ ဒီဂရီကျော်သောနေပူဒဏ်ကိုရင်း ချားစတတ်တို့ ခံစားကြရလေသည်။

သဲကန္တာရတွင် အစာရေစာ ခေါင်းပါးလှသဖြင့် ပါလာသော ရေနှင့် အစာကိုလည်း ချွေတာ စားသောက်ကြရသည်။ ဤသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံကာ လူမသိသော သဲကန္တာရအတွင်းတွင် မိုင်ပေါင်း ၃,၀၀၀ မျှ ခရီးသွားပြီး လေ့လာစူးစမ်းခဲ့ကြသည်။

ချားစတတ် တို့သည် အစာ ရေစာမကုန်မီ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အပြန်ခရီးတွင် အဖွဲ့ဝင် အတော်များများမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ချားစတတ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မျက်စိ ဝေဒနာခံစားရပြီး မြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မျက်စိကွယ်သွားတော့သည်။

မကြာမီ မျက်စိအနည်းငယ်ပြန်လည်ကောင်းမွန် လာသော်လည်း ချားစတတ်မှာ ဆက်လက်၍ စွန့်စားရှာဖွေနိုင်ရန် ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အစိုးရက သူ့ကိုပင်စင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ၁၈၅၃ ခုနှစ်တွင် မွေးရပ်မြေ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ အပြီး ပြန်လည် ထွက်သွားလေတော့သည်။

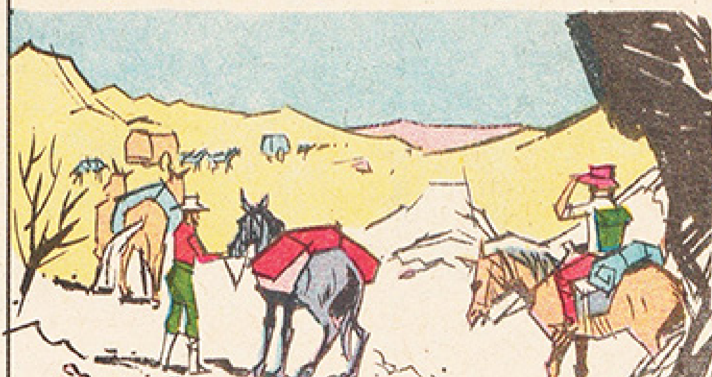

ကိုတွတ် - မေမေက ဘယ်သွားမလို့လဲတဲ့
ဒီနားတင်ပါဘဲ လို့ပြောလိုက် -
ပဲဒီနား . ဒီနား သွားတာတောင် လိုက်မေးနေတာဘဲ -
ကိုတွတ် သည် - တလမ်းကျော် တွင်နေသော - ဖိုးဆန်း တို့ အိမ်တွင် - သွားကစားနေသည်။ ညနေစောင်း တော့မှ -
ငါပြန်လိုက် ဦးမယ်ဟေ့
အေး
မေမေ သားပြန်လာပြီ - ဟင် - တိတ်လှချည်လား ညီမလေးတို့ရော -
မင်းဖေဖေနဲ့ ကန်တော်ကြီး ဘက် . လမ်း လျှောက် လိုက်သွားတယ်
ဟင် . ဖေဖေ ကလဲ . သားကို တောင်မခေါ်ဘူး
ခေါ်မလို့ဘဲ - ဒါပေမဲ့ - သမီးကိုသားက ဒီနားတင်လို့ပြောသွားတော့ လိုက်ရှာတာတွေ့မှ မတွေ့ ဘဲ -
ဖိုးဆန်း . အိမ်ကို သွားမယ် လို့ - အသေအချာပြောသွား ယင် - ငါလိုက်ရှာမှာဘဲ -

ဖြိုးအောင်လုပ်
၏
တနေ့သော နံနက်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူက အလုပ်သွားခါနီး၌....
ဟေ့ မြင့်လွင်-မင်း ရေအိုး ဖြည့်အောင် ခပ်ထားလိုက်..
သက်နိုင်ဦးက ထင်းခွဲထားလိုက်..
ငါတော့ ထင်းတွေ အကုန်ခွဲလိုက်တော့မယ် မင်းကော ဖြိုးအောင် လုပ်ထားလိုက်ပါလား မြင့်လွင်..
ဘယ်အချိန် လုပ်လုပ် ရတာပဲ သွားကစားအုံးမယ်..
မြင့်လွင်သည် ရေမခပ် သေးဘဲ တနေ့လုံး ကစားနေ၏။ ညနေရောက်သော် –
ဟ-နာရီခွဲပဲ ရုပ်ရှင် သွားကြည့်မယ်ဟေ့ အလုပ်ပြီးတဲ့သူ လိုက်ခဲ့..
ဟာ-ငါ ရေမခပ် ရသေးဘူး..
မြင့်လွင်သည် အလျင်အမြန် ရေခပ် သော်လည်း အချိန်အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် –
သက်နိုင်ဦးရေ ငါ့ကို ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးပါအုံးကွာ..
အေး ဝိုင်းကူ ပါ့မယ်..
သက်နိုင်ဦး ကူညီ လုပ်ပေး၍သာ အချိန်မီ ပြီးကာ ရုပ်ရှင်သို့ လိုက်ရလေသည်။
လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်ကို ဖြိုးအောင် ချက်ချင်းလုပ်ရမယ်-ဒါမှ နောက် တပ်အလုပ် ပေါ်လာရင် မပင်ပန်းမှာ..
နောက်ဆို ဖြိုးအောင် လုပ်ပါတော့ မယ်ကွာ..

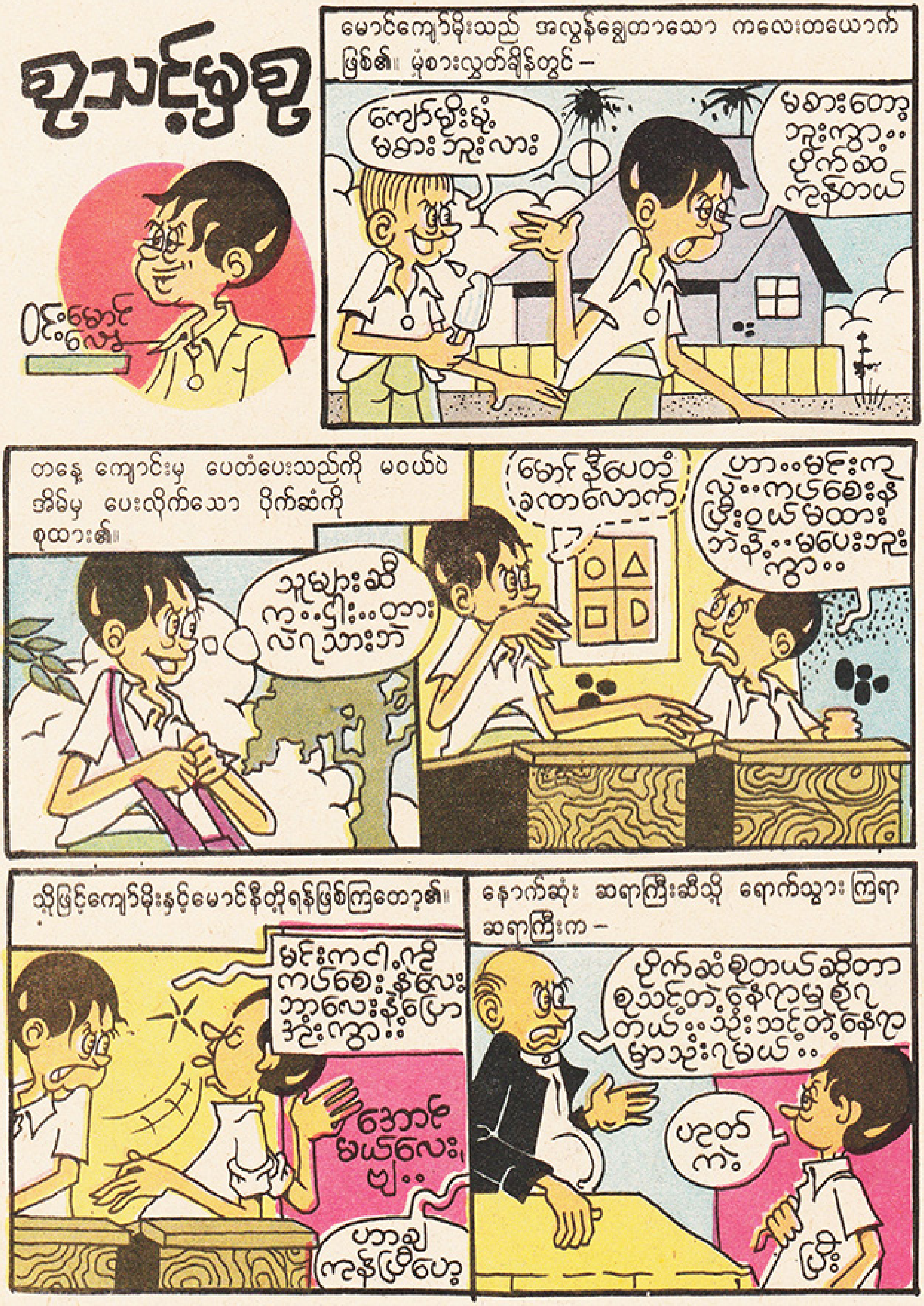
စုသင့်မှစု
ဝင်းမောင်လှ
မောင်ကျော်မိုးသည် အလွန်ချွေတာသော ကလေးတယောက် ဖြစ်၏။ မုန့်စားလွှတ်ချိန်တွင် –
ကျော်မိုးမုန့် မစားဘူးလား
မစားတော့ ဘူးကွာ.. ပိုက်ဆံ ကုန်တယ်
တနေ့ ကျောင်းမှ ပေတံပေးသည်ကို မဝယ်ပဲ အိမ်မှ ပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံကို စုထား၏။
သူများဆီ က..ငှါး..တား လိုက်ရသားဘဲ
မောင်နီပေတံ ခဏလောက်
ဟာ..မင်းကလွဲ..ကပ်စေးနှဲ ဖြိုး ဝယ်မထား ဘဲနဲ့..မပေးဘူး ကွာ..
သို့ဖြင့်ကျော်မိုးနှင့်မောင်နီတို့ရန်ဖြစ်ကြတော့၏။
မင်းကငါ့ကို ကပ်စေးနှဲလေး ဘာလေးနဲ့ပြော ဦးကွာ..
အောင်မယ်လေး ဗျ..
ဟာ ချ ကုန်ပြီဟေ့
နောက်ဆုံး ဆရာကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကြရာ ဆရာကြီးက –
ပိုက်ဆံစုတယ်ဆိုတာ စုသင့်တဲ့နေရာမှ စုရ တယ်..သုံးသင့်တဲ့နေရာ မှာသုံးရမယ်..
ဟုတ် ကဲ့
ပြုံး

အနွေးထည်များဝတ်လျှင် အဘယ်ကြောင့်နွေးသနည်း

သင်တို့၏ ထူထဲသော ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ သက္ကလတ်တောင်းဘီ၊ သိုးမွေးအင်္ကျီ စသည်များသည် အပြင်ရှိ လေအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးကြသည်။ သို့သော် ယင်းသို့ ကာကွယ်ပေးခြင်းသည် သင်တို့ရရှိသော အနွေးဓာတ်ကို များစွာ အထောက်အကူပြုနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။

သင်တို့၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် အစဉ်အမြဲ အပူဓာတ်ကို ထုတ်လွှတ်လျက်ရှိသည်။ သင်တို့ ဝတ်ဆင်ထားသော အနွေးထည်များတွင် သေးငယ်သောအပေါက်ငယ်များ ရှိနေသည်။ ယင်းအပေါက်ငယ်များက လေကို ထိန်းချုပ် ပေးထားသည်။ ကိုယ်မှ ထုတ်လွှတ်သော အပူဓာတ်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်အဝတ်အထည်တို့အကြားရှိ လေမှာ အမြဲပူနွေးနေသည်။ ယင်းလေနွေးကို အနွေးထည်များက အပြင်သို့ အလွယ်တကူထွက်မသွားစေရန် ထိန်းပေးထားသည်။ ဤနည်းဖြင့် အနွေးထည်များသည် သင်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အမြဲ နွေးထွေးစေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြယ်ဖြူ

ဘယ်သူ မျက်စိရှင်သလဲ

တယောက်က ၁ မှ ၉၀ အ တွင်း ဂဏန်းတခုကိုရှာ နိုင်း။ ကျန် အား လုံး က ဝိုင်း ရှာ။ ဦးဆုံး ရှာ နိုင် သူ ဟာ မျက်စိ အရှင် ဆုံးဘဲ။

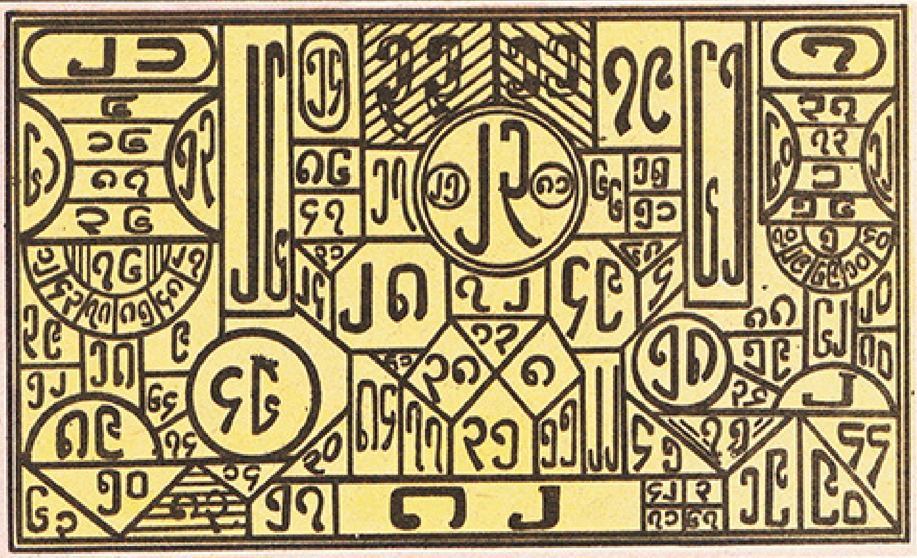

မှတ်စုစာအုပ်ကလေး

အောင်ဝင်းနိုင်ပန်း (ဖူးငုံမှ)

အများက ကျွန်တော့်ကို ပလာစာအုပ်ကလေးအဖြစ် သိကြပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် သခင်တယောက် ရှိပါသည်။ သခင်သည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာဖုံးပေါ်တွင် "တိုးတိုး" ဟု သူ၏ အမည်ကို လှပဝိုင်းစက်သောလက်ရေးဖြင့် ရေးထားပါသည်။

သခင်သည် ကျောင်းသို့သွားတိုင်း ကျွန်တော့်ကို သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲ၌ ထည့်၍ လွယ်လာခဲ့ပါသည်။ တနေ့တွင် ကျောင်းဝင်းအပြင် ကွမ်းယာဆိုင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ သခင်၏ သူငယ်ချင်းတယောက်က –

"ဟေ့ - တိုးတိုး၊ ဒီနေ့ ဒို့ကျောင်းပြေးပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့၊ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဟာကွာ.... ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး"

"ငါတို့မှာ ပါပါတယ်ကွ၊ ဒို့ပြမှာပေါ့"

"ငါတခါမှ ကျောင်းမပြေးဘူးတော့ ကြောက်တယ်ကွ။ အိမ်ကသိယင် ရိုက်မှာ"

"ဟာကွာ .... မင်းအိမ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲကွ"

သခင်သည် လိုက်သင့် မလိုက်သင့် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ –

"ဒို့လွယ်အိတ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဒါက လွယ်ပါတယ်ကွာ.... ဒီကွမ်းယာဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တာပေါ့"

သခင်သည် ကျွန်တော့်ကို ကွမ်းယာဆိုင်တွင်ထားခဲ့ပြီး သူ့အဖော်တစုနှင့် လိုက်သွားပါတော့သည်။

သခင်တို့ထွက်သွား၍မကြာမီပင် ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ကွမ်းယာဆိုင်သို့ ရောက်လာကြပြန်ပါသည်။

"ဟေ့ – ဝင်းတင်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းတက်အုံးမှာလား"

"မတက်ဘူးကွာ ....ငါစာတွေ မရသေးဘူး။ မင်းကော တက်အုံးမှာလား"

"ဟေ့အေး – မတက်ဘူး။ ခုနက တိုးတိုးနဲ့ တွေ့တယ်ကွ။ သူတို့ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့တဲ့"

"ဒါဖြင့် လိုက်သွားကြရအောင်"

သူတို့လည်း သခင်နည်းတူ လွယ်အိတ်များကို ကွမ်းယာဆိုင်တွင်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပါသည်။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန် နီးသောအခါမှ ကျွန်တော့် သခင်နှင့် သူ့အဖော်များ ရောက်လာကြပါသည်။ လွယ်အိတ်များကို ကွမ်းယာဆိုင်က ပြန်ယူပြီး ကျောင်းအလွှတ်နှင့်ရော၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ သခင်သည် ဤနည်းအတိုင်း မကြာခဏ ကျောင်းပြေးခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းပျက်ရက်များလာသော သခင်သည် ဆရာပေးသောမှတ်စုများကို သူကိုယ်တိုင် မကူးနိုင်တော့ပါ။ သူ့သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးများကို ကူးခိုင်းပါတော့သည်။ သူတို့လက်ရေးများသည် သခင့်လက်ရေး

လောက် မလှပါ။ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်တွင် လက်ရေးပေါင်းစုံ၊ မင်ရောင်စုံနှင့် အကြည့်ရဆိုးလှပါသည်။ သခင်သည် သူလိုက်၍ မကူးနိုင်သော မှတ်စုများအတွက် ကွက်လပ်များ ချန်ထားခဲ့ပါသည်။ တရက်နှင့်တရက် ကျွန်တော်သည် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးလာပါသည်။

တရွေ့ရွေ့နှင့် ပဋ္ဌမ အစမ်းစာမေးပွဲလည်း နီးကပ်လာပါပြီ။

"ဟာ–ခင်လှဝင်းလက်ရေးက ဖတ်လို့တောင်မရဘူး။ ပူစူးမလက်ရေးကပိုလို့ဆိုးသေးတယ်။ ဟင် – ဒီစာရွက်မှာလဲ ရေတွေစိုပြီး စာတွေ ပျက်နေပါလား။ ခက်တာဘဲ – စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ ဘာစာမှလဲ မကျက်ရသေးဘူး။ အို – စိတ်ရှုပ်ပါတယ် – သွားကွာ"

သခင်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းနံရံနှင့် ရိုက်မိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာဖုံး အနည်းငယ် စုတ်ပြဲသွားပါသည်။

"သား – ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဟင် – ဒီမှာလဲ စာအုပ်တအုပ်ပါလား"

လူကြီးတယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။

"ဟင် – ဒီစာအုပ်မှာ လက်ရေးပေါင်းစုံပါလား။ သား မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကျောင်းပြေးပြီး စာတွေ မကူးနိုင်လို့ သူများကို ကူးခိုင်းတယ် မဟုတ်လား"

သခင်၏ မျက်နှာကို ကြောက်ရွံ့မှု၊ စိုးရိမ်မှုကဖုံးလွှမ်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သခင်ကို သနားသွားမိပါသည်။

"ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ သားမှားသွားပါတယ်"

"မိုက်လှချည်လားကွယ် .... သူများကိုကူးခိုင်းတော့ သူများလက်ရေး ဘယ်ဖတ်တတ်ပါ့မလဲ။ နောက်ပြီး သားကကျောင်းပြေးနေတော့ ဆရာသင်တာတွေကို သား နားလည်နိုင်ပါတော့မလား"

"သား နားလည်ပါပြီ ဖေဖေ။ သားနောက်ကို ကျောင်းမပြေးတော့ပါဘူး။ မှတ်စုတွေကိုလဲ သား မှန်မှန်ကူးပါတော့မယ်"

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ သခင်သည် အမြင်မှန်ရလာပြီ။ သခင်၏ လက်ရေးလှလှလေးတွေကို ပြန်၍ မြင်ရပေတော့မည်။ သခင်သည် ကျွန်တော့်ဘဝကို အရင်းတည်၍ အနာဂတ်၏ သားကောင်းရတနာတယောက် ဖြစ်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်လုပ်သားသို့

အရုဏ်တဲ့ ကျင်းလုသော်၊
အရွှေဆီရောင်နီဦး
လင်းလုပြီနော်။
ဟိုနားကအသံပေါ်၊
ဆွမ်းတော်တဲ့မျှ။
သည်နားကအသံပေါ်၊
ဆွမ်းတော်တဲ့မျှ။
အသံရှင်
မာန်မဝင် တအေးအေးနဲ့၊
သူ့တေးဟာ ကြာမှုန်လွှာသို့
အရုဏ်မှာ
ပျော့ပျော့ပျောင်းတယ်၊
ဆွမ်းလောင်းကြစို့။ ။

ဒဂုန်–မောင်ဇမ္ဗူ

R. 517

ခိုင်ပန်းစုံ

စိန်ပန်းပြာသည် အပွင့် ကြွေလွယ်သော ပန်းသစ်ပင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ခရမ်းရောင် ပွင့်ချပ်တို့သည် ပိုးရောင်တောက်၍ ပိုးသား ကဲ့သို့ နူးညံ့သည်။ ဖောင်းပွပွလည်တံရှိသည့် အော်လံပုံအပွင့်သည် နှစ်လက်မခန့်ရှည်၍ ထိပ်ဝတွင် မညီညာသော အဟိုက် ငါးခုဖြင့် ပွင့်ကားသွားသည်။ ပွင့်ညှာတံက သေး၍ ပျော့သဖြင့် အပွင့်တို့သည် ငိုက်ကျနေတတ်သည်။ တခါတရံ အဖူးအပွင့် ၉၀ နီးပါးခန့်ပင် ပါရှိ တတ်သော ပန်းခိုင်ကြီးများဖြင့် တပင်လုံး ခရမ်းရောင် လွှမ်းနေအောင် ဖူးပွင့် နေကာ၊ အပင် ခြေရင်းတွင်လည်း အပွင့်ကြွေများက ပန်းမွေ့ရာ ခင်းထားပြန်လေသော စိန်ပန်းပြာ ပင်၏ အလှသည် ရှုမငြီးစရာပင်။

စိန်ပန်းပြာ

ဆောင်းအခါတွင် အရွက်များကြွေ၍ အ ဖူးအပွင့်များ ထွက်သည်နှင့် မရှေးမနှောင်း ပင် ရွက်သစ်များလည်း ပြူလာတော့သည်။ ပွင့်ချိန်မှာ တပို့တွဲလမှ ကဆုန်၊ နယုန်လများ တိုင်အောင်ဖြစ်သည်။ ပေ ၆၀ ခန့်အထိ မြင့် နိုင်သော စိန်ပန်းပြာပင်၏ ငှက်တောင်နှင့်တူ သော ရွက်ပေါင်းများတွင် ရှည်မျောမျော ဘဲဥပုံ ရွက်မြွှာ စိပ်စိပ်ကလေးများ ရှိသော ရွက်လက်များပါဝင်သည်။ ဝေဆာတင့်တယ် သော အပင်အနေအထားကြောင့်တကြောင်း၊ ပန်းပွင့်ပုံလှသည်က တမျိုးကြောင့် စိန်ပန်းပြာ ပင်ကို ခြံဥယျာဉ်များ၌ အလှစိုက်ကြသည်။ စိန်ပန်းပြာသီးသည် အချင်းနှစ်လက်မခန့်ရှိ၍ အ စေ့များစွာပါသော အသီးတောင့်ဖြစ်သည်။

တောင်အမေရိကတိုက် ဗရာဇီနိုင်ငံ၌ မူလပေါက်ရောက်၍ အပူပိုင်းဒေသနှင့် သမ ရွှေးပိုင်းဒေသတို့သို့ မျိုးပျံ့ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အထူးသဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်၌ စိုက်ပျိုး ဖြစ်ထွန်းလေသည်။

တင့်တင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/